

REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Številka: U-I-284/94

Datum: 24.6.1998

S K L E P

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobud Blagoja Mikovića iz Ljubljane in Vojislava Tomića iz Ljubljane na seji dne 24. junija 1998

s k l e n i l o :

1. Pobuda Blagoja Mikovića za začetek postopka za oceno ustavnosti 17. in 18. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 1/91-I in 44/97) se zavrže.
2. Pobuda Blagoja Mikovića za začetek postopka za oceno ustavnosti 10., 11. in 12. člena Zakona o državljanstvu Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1/91-I, 30/91, 38/92 in 13/94) se zavrže.
3. Pobuda Blagoja Mikovića za začetek postopka za oceno ustavnosti 13. in 15. člena Zakona o tujcih se zavrne.
4. Pobuda Vojislava Tomića za začetek postopka za oceno ustavnosti Zakona o evidenci nastanitve občanov in registru prebivalstva (Uradni list SRS, št. 6/83, 26/90 in Uradni list RS, št. 11/91) se zavrne.
5. Pobuda Blagoja Mikovića in Vojislava Tomića za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena Zakona o tujcih se sprejme.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pobudnik Blagoje Miković je dne 14.11.1994 pri Ustavnem sodišču podal vlogo, v kateri daje "privatno pobudo za spremembo Zakona o tujcih (v nadaljevanju: ZTuj) in Zakona o državljanstvu RS (v nadaljevanju: ZDRS) ter ustavno pritožbo proti Vladi RS, upravnim organom Ministrstva za notranje zadeve in pravosodnim organom Republike Slovenije glede problematike vojaških stanovanj". V pobudi predlaga naj se črta beseda "lahko" v zakonskem besedilu 14., 15., 16., 17. in 18. člena ZTuj in v zakonskem besedilu 10., 11. in 12. člena ZDRS. Meni, da upravni organi zaradi te besede razlagajo zakonske določbe tako, kot da pri odločanju niso vezani na noben zakon. Navaja, da mu je omejena pravica do izbire prebivališča iz 32. člena Ustave, ker je moral ponovno zaprositi za bivanje v Sloveniji, namesto da bi mu priznali status tujca s stalnim prebivališčem.

Poudarja, da ne razume, zakaj mu upravni organi pri tem delajo težave, ga prisiljujejo, da išče osebne dokumente v Srbiji, saj v Sloveniji živi neprekinjeno in legalno že od leta 1972 kot "republiški tujec". V tistem delu vloge, ki jo imenuje ustavna pritožba, pobudnik navaja, da jo vlaga zaradi težav, ki jih ima zaradi stališča Vlade in pravosodnih organov, da je Republika Slovenija dne 25.6.1991 postala lastnik vojaških stanovanj na podlagi Uredbe o zemljiškoknjižni izvedbi prenosa nepremičnin bivše SFRJ na Republiko Slovenijo.

2. Pobudnik Vojislav Tomić v pobudi z dne 28. 4. 1995 in njeni dopolnitvi z dne 1.6.1995 (U-I-71/95) ter v pobudi z dne 7.7.1997 navaja, da so pojasnila Ministrstva za notranje zadeve št. 0012/ - 252/96 - 95 z dne 1.4.1995, da je na podlagi 81. člena ZTuj dne 26.2.1992 postal tujec in da mu je tega dne prenehala veljati prijava stalnega prebivališča na podlagi Zakona o evidenci nastanitve občanov in registru prebivalstva, v nasprotju s Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike

Slovenije in Ustavo. Kljub temu, da so pobudnikove vloge obširne in težje razumljive, je iz njih nedvoumno mogoče razbrati, da izpodbija 81. člen ZTuj, ki daje status tujca državljanom bivše Jugoslavije in določbe Zakona o evidenci nastanitve občanov in registru prebivalstva, na podlagi katerih naj bi se državljanom bivše Jugoslavije po uradni dolžnosti izbrisala prijava stalnega prebivališča v Republiki Sloveniji. Meni, da so izpodbijane določbe v nasprotju s 1., 2., 5., 13., 14., 15., 25. in 125. členom Ustave ter s točko III.

Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije. Poudarja, da pripadniki drugih narodov bivše Jugoslavije niso bili nikoli tujci v Republiki Sloveniji in da bi moralo biti v skladu s 25. členom Ustave zoper odločitve o prenehanju stalnega prebivališča dovoljeno pravno sredstvo.

3. Ustavno sodišče je navedene pobude združilo zaradi skupnega obravnavanja in odločanja.

B. - I.

4. Iz vsebine pobude Blagoja Mikovića, zlasti pa iz njenih prilog, je razvidno, da dejansko izpodbija pravni položaj, v katerem se je znašel zaradi uporabe 81. in 16. člena ZTuj, s tem ko ni zaprosil za državljanstvo RS, ampak se je odločil, da bo v Sloveniji še naprej prebival kot tujec. Pobudnik ima torej predvsem pravni interes za izpodbijanje prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena ZTuj. Pobudnik izpodbija druge določbe ZTuj in določbe ZDRS o pridobitvi državljanstva z naturalizacijo, ker meni, da besede "lahko" v izpodbijanih določbah pooblašča upravne organe, da odločajo po svoji volji, neodvisno od zakona. Ker je pobudnik imel v času vložitve pobude status tujca z začasnim dovoljenjem za prebivanje, mu je potrebno priznati pravni interes za izpodbijanje določb 13. in 15. člena ZTuj, ki se nanašata na začasno prebivanje. Prav tako ima pobudnik pravni interes za izpodbijanje 16. člena, ki ureja pogoje za pridobitev dovoljenja za stalno prebivanje, ker pobudnik meni, da bi upravni organi morali urediti njegov pravni položaj tako, da bi mu izdali dovoljenje za stalno prebivanje.

Pobudnik pa nima pravnega interesa za izpodbijanje 17. člena (dovoljenje za stalno ali začasno prebivanje otroku do 18. leta starosti ali zakoncu tujca, ki ima stalno ali začasno dovoljenje ne glede na pogoje, ki jih določata 13. in 16. člen zakona) in 18. člena, ki ureja začasno prebivanje iz humanitarnih razlogov. Člen 14 ne določa pooblastila po prostem preudarku organom, kot zmotno meni pobudnik, ampak samo določa, da obstajata dve vrsti dovoljenj za prebivanje - za začasno prebivanje in za stalno prebivanje - zato ga iz razloga, ki ga uveljavlja pobudnik, ni mogoče izpodbijati. Pobudnik tudi nima pravnega interesa za izpodbijanje določb ZDRS, saj v svoji pobudi sam izjavlja, da ni podal vloge za pridobitev državljanstva. Ker pobudnik nima pravnega interesa za izpodbijanje 17. in 18. člena ZTuj ter 10., 11. in 12. člena ZDRS, je Ustavno sodišče pobudo v tem delu zavrglo. Na podlagi drugega odstavka 162. člena Ustave in 24. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 - v nadaljevanju: ZUstS) lahko pobudnik vloži pobudo za začetek postopka le tistih določb, ki neposredno posegajo v njegove pravice, pravne interese oziroma pravni položaj.

5. Ustavno sodišče ni obravnavalo tistega dela pobude, ki jo pobudnik označuje kot ustavno pritožbo proti Vladi, upravnim organom Ministrstva za notranje zadeve in pravosodnim organom Republike Slovenije glede problematike vojaških stanovanj.

Pobudnik v svoji vlogi ne izpodbija konkretnega posamičnega akta državnega organa, ampak izraža mnenje, da so stališča Vlade in pravosodnih organov v zvezi z vojaškimi stanovanji, ki so bila dodeljena v spornem času, v nasprotju s Skupno deklaracijo - Brionsko deklaracijo - (Uradni list RS št. 5/91). Pobudnik je v zvezi s pridobitvijo stanovanjske pravice na stanovanju, ki mu je bilo dodeljeno z odločbo Komande garnizona v Ljubljani z dne 9.9.1991, vložil posebno ustavno pritožbo zoper sodbo Vrhovnega sodišča št. II Ips 78/95 z dne 11.7.1996 v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Ljubljani št. II Cp 31/94 z dne 6.7.1994 ter sodbo Temeljnega sodišča v Ljubljani št. V P 639/94-14, prav tako pa tudi pobudo za oceno ustavnosti in zakonitosti Uredbe o upravljanju z vojaškimi nepremičninami (Uradni list RS, št. 70/95). Ustavno sodišče pobudnikove ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo s sklepom št. U-I-303/96 z dne 28.5.1997, pobudo za presojo Uredbe o upravljanju z vojaškimi nepremičninami pa je zavrnilo kot očitno neutemeljeno s sklepom št. U-I-305/95 z dne 25.4.1996. Upoštevajoč navedeno Ustavno sodišče ni posebej odločalo o tistem delu pobude, ki ga pobudnik označuje kot ustavno pritožbo.

B. - II.

Člena 13 in 15 Zakona o tujcih

6. ZTuj v drugem odstavku 13. člena našteva primere, v katerih lahko tujec, ki želi prebivati na območju Slovenije dlje, kot je to določeno v prvem odstavku 13. člena, pridobi dovoljenje za začasno prebivanje. Ti primeri so:

- da je prišel v Slovenijo zaradi šolanja, zaposlitve, zdravljenja, opravljanja kakšne poklicne dejavnosti,
- da je sklenil zakonsko zvezo z državljanom RS,

- da ima na območju države nepremično premoženje,

- da uživa pravico, ki izvira iz dela v državi,

- da ima drug upravičen razlog, zaradi katerega bi bilo njegovo daljše prebivanje v državi potrebno.

Iz besedila 13. člena izhaja, da ima pristojni upravni organ pravico do odločanja po prostem preudarku.

Izpodbijana določba 15. člena pomeni le konkretizacijo 13. člena. V prvem odstavku določa, da se dovoljenje za začasno prebivanje izda z veljavnostjo enega leta (izjemoma krajše odvisno od veljavnosti potne listine). Pooblastilo, ki ga izpodbija pobudnik, je določeno v drugem odstavku, ki določa, da se dovoljenje za začasno prebivanje lahko podaljša. Tudi to pooblastilo je potrebno razlagati v okviru 13. člena. Pomeni, da zakonodajalec časovno ni omejil začasnega prebivanja v državi, ampak ga je možno podaljševati, seveda če obstajajo pogoji iz 13. člena zakona.

7. Zakonodajalec lahko da pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, kadar ne more vnaprej predvideti vseh možnih dejanskih položajev, ki lahko nastanejo na določenem področju pravnega urejanja. Nedvomno je tako področje tudi pravno urejanje primerov, ki bi opravičevali izdajo dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje. Vendar pa pooblastilo za odločanje po prostem preudarku ne pomeni, da lahko upravni organ odloči po svoji volji, kot zmotno meni pobudnik, in da bi upravni organ pri tem odločanju lahko ravnal pravno nevezano.

Načelo vezanosti uprave na zakon določa izrecno Ustava v 120. členu, ko določa, da upravni organi opravljajo svoje delo samostojno v okviru in na podlagi Ustave in zakonov. Meje odločanja po prostem preudarku posebej ureja Zakon o splošnem upravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 47/86 - prečiščeno besedilo - v nadaljevanju: ZUP). V drugem odstavku 4. člena določa, da mora upravni organ izdati odločbo v mejah pooblastila in v skladu z namenom, za katerega je bilo pooblastilo dano.

Zoper odločbe, izdane na podlagi zakonskega pooblastila za odločanje po prostem preudarku, so dovoljena vsa pravna sredstva in pritožbeni organ bo presojal, ali je prvostopni organ odločil v skladu z danim pooblastilom.

8. Tujec z začasnim ali stalnim dovoljenjem za prebivanje se lahko prosto giblje na ozemlju države in si prosto izbere prebivališče. Tujec lahko v času veljavnega dovoljenja za prebivanje zapusti državo in se vanjo tudi vrne. Izpodbijani določbi v ničemer ne posegata v pravico do svobode gibanja, določeno v prvem odstavku 32. člena Ustave. Za določitev pogojev za pridobitev dovoljenja za začasno in stalno prebivanje pa je imel zakonodajalec izrecno pooblastilo v tretjem odstavku 32. člena Ustave, ki določa, da se tujcem na podlagi zakona lahko omeji vstop v državo in čas bivanja v njej. Ko se tujec na podlagi dovoljenja za začasno ali stalno prebivanje oziroma potrdila o vloženi prošnji za začasno prebivanje (tretji odstavek 13. člena) nahaja v državi, njegovega prostega gibanja in izbire prebivališča, odhajanja iz države in vračanja v državo praviloma ni dopustno omejevati. To mu zagotavlja prvi odstavek 32. člena Ustave, ki pravi, da se lahko vsakdo, ne samo državljan Republike Slovenije, prosto giblje in si izbira prebivališče, da zapusti državo in se vanjo kadarkoli vrne.

Izjemo določa 22. člen ZTuj, ki dovoljuje, da Vlada z odlokom omeji ali prepove gibanje na določenem območju ali prepove stalno ali začasno prebivanje v določenih krajih iz razlogov javnega reda.

9. Ker je torej očitno, da določbe ZTuj, s tem ko dajejo pristojnim upravnim organom pooblastilo za odločanje po prostem preudarku, ne omejujejo pravice do svobode gibanja iz prvega odstavka 32. člena Ustave, katere kršitev uveljavlja pobudnik, je Ustavno sodišče pobudo v tem delu kot neutemeljeno zavrnilo.

10. Ustavno sodišče je kot očitno neutemeljeno zavrnilo tudi pobudo Vojislava Tomića v tistem delu, v katerem izpodbija Zakon o evidenci nastanitve občanov in registru prebivalstva (v nadaljevanju: ZENO). Pobudnik izpodbija navedeni zakon, ker ga v zvezi z njegovim izbrisom iz registra stalnega prebivalstva navaja odločba Upravne enote Ljubljana št. jr 211/5 - 97 z dne 9.4.1997 in pojasnilo Ministrstva za notranje zadeve št. 0012/6 -252/96 z dne 13.4.1995, ki ju pobudnik prilaga svoji pobudi.

Pobudnik izpodbija navedeni zakon, ker meni, da mu ne bi smela prenehati veljati njegova prijava stalnega prebivališča v Sloveniji na podlagi tega zakona in ga upravni organi ne bi smeli uporabiti, ker ne določa izbriša iz registra po uradni dolžnosti. Ker je Ustavno sodišče v postopku preizkusa ugotovilo, da je do izbriša pobudnikovega stalnega prebivališča v registru prebivalstva prišlo le zaradi uporabe prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena ZTuj in ne izpodbijanega ZENO, ki pobudnikovega pravnega položaja sploh ne ureja, je pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti ZENO zavrnilo (točka 4 izreka).

B. - III.

Prvi odstavek 16. člena in drugi odstavek 81. člena ZTuj

11. Oba pobudnika izkazujeta pravni interes za izpodbijanje prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena ZTuj.

Iz pobude in prilog je razvidno, da je pobudniku Blagoju Mikoviću na podlagi 81. člena ZTuj prenehalo stalno prebivališče na Jakčevi ulici 28 v Ljubljani dne 26.2.1992 in so tega dne zanj pričele veljati določbe ZTuj. Nadalje je razvidno, da je pobudnik uredil svoje bivanje pri Mestnem sekretariatu za notranje zadeve v Ljubljani dne 16.9.1992 z veljavnostjo do 22.10.1993 (potrdilo iz registra stalnega prebivališča in evidence stalno oziroma začasno prijavljenih tujcev št. 10/3-11656/93 z dne 24.5.1993, odgovor Mestnega sekretariata za notranje zadeve v Ljubljani pobudniku z dne 7.6.1993). Pobudnik Vojislav Tomić je v času vložitve prve pobude imel pravni interes za izpodbijanje 81. člena ZTuj. Drugo pobudo je pobudnik vložil v času, ko je bil že sprejet v državljanstvo Republike Slovenije na podlagi 10. člena ZDRS. Iz odločbe Ministrstva za notranje zadeve z dne 20.6.1997, ki jo pobudnik prilaga svoji drugi pobudi, je razvidno, da je pobudnik zahteval, da se mu prizna stalno prebivališče na naslovu Ljubljana, Majaronova 18, neprekinjeno od 24.8.1964 dalje. Iz odločbe je razvidno, da je bil pobudnik za čas od 26.2.1992 do 1.7.1996 po uradni dolžnosti izločen iz registra stalnega prebivalstva Upravne enote Ljubljane. Kljub pridobitvi državljanstva RS pobudniku ni mogoče odreči pravnega interesa za izpodbijanje predpisov, ki mu do sprejetja v državljanstvo niso priznavali stalnega prebivališča na ozemlju Republike Slovenije. Dejstvo, da se mu ne priznava stalno prebivališče pred sprejemom v državljanstvo, lahko vpliva na morebitno uveljavljanje določenih pravic, ki so vezane na stalno prebivališče, kot npr. varstveni dodatek na podlagi Zakona o pokojninskem in invalidskem zavarovanju.¹

12. Člen 81 ZTuj pomeni prehodno določbo, ki posebej ureja položaj državljanov SFRJ, ki so bili v času osamosvojitve Slovenije državljani drugih republik. Prvi odstavek ureja veljavnost ZTuj v primeru, ko državljani SFRJ, ki so državljani druge republike, zaprosijo za državljanstvo RS (v roku šest mesecev) po 40. členu ZDRS. Določa, da njegove določbe ne veljajo za državljane SFRJ, ki so državljani druge republike, do dokončnosti odločbe v upravnem postopku za sprejem v državljanstvo Republike Slovenije. Drugi odstavek ureja veljavnost ZTuj v primerih, ko državljani SFRJ, ki so državljani druge republike, ne zaprosijo za državljanstvo Republike Slovenije po prvem odstavku ali pa jim je bila izdana negativna odločba glede sprejema v državljanstvo Republike Slovenije. V drugem odstavku je za take primere določeno, da začnejo veljati določbe tega zakona dva meseca po preteku

roka, v katerem bi lahko zaprosili za sprejem v državljanstvo Republike Slovenije (26.2.1992) ali z dnem izdaje dokončne odločbe o nesprejemu v državljanstvo Republike Slovenije.

13. Prvi odstavek 16. člena ureja pogoje za pridobitev dovoljenja za stalno prebivanje. Po tej določbi se dovoljenje za stalno prebivanje lahko izda tujcu, ki najmanj tri leta (po Noveli ZTuj osem let) prebiva na območju Republike Slovenije na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje in izpolnjuje pogoje iz drugega odstavka 13. člena (pogoji za začasno prebivanje), ki opravičujejo stalno prebivanje na območju Republike Slovenije.

Dobesedna razlaga navedene določbe ni omogočala, da bi osebe iz drugega odstavka 81. člena na njeni podlagi lahko pridobile dovoljenje za začasno prebivanje.

14. Iz odločb pristojnih upravnih organov, Ministrstva za notranje zadeve, ki jih prilagata pobudnika, in odločb Vrhovnega sodišča, izdanih v upravnih sporih, je razvidno, da sta se opisani določbi prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena ZTuj v praksi uporabljali tako, da so bile te osebe izenačene s tujci, ki so šele prišli na območje Republike Slovenije z veljavnim potnim listom in vizumom in ki želijo prebivati na območju Slovenije "dlje", kot jim to dovoljujejo izdani vizumi. Na podlagi drugega odstavka 13. člena so morali zaprositi za dovoljenje za začasno prebivanje. Tako je Vrhovno sodišče v sodbi št. U 559/92 - 4 navedlo: "Za državljane SFRJ, ki niso zaprosili za državljanstvo Republike Slovenije v zakonitem roku ali jim je bila izdana negativna odločba, so pričele veljati določbe tega zakona dva meseca po preteku roka, v katerem bi lahko zaprosili za sprejem v državljanstvo oziroma do izdaje dokončne odločbe. Za državljane SFRJ, ki so tako postali tujci šele po preteku teh rokov, je glede na opisano zakonsko ureditev pomembno le to, ali so tri leta neprekinjeno prebivali v Sloveniji, preden so zanje začele veljati določbe tega zakona. Za tožnika je bilo tako pomembno le triletno neprekinjeno prebivanje od takrat, ko je bila njegova vloga za sprejem v državljanstvo zavržena in ne za ves preostali čas, ki ga je preživel pred tem v Sloveniji." Takšni osebi je bilo s tem onemogočeno, da bi pridobila dovoljenje za stalno prebivanje po poteku že navedenih rokov (dne 26.2.1992 ali z dnem dokončnosti odločbe o nesprejemu v državljanstvo), ker določbe 16. člena kakor tudi določbe 81. člena niso urejale posebej položaja oseb iz drugega odstavka 81. člena v zvezi s pridobitvijo dovoljenja za stalno prebivanje. To je v praksi pomenilo, da so navedene osebe lahko zaprosile za dovoljenje za stalno prebivanje šele potem, ko so najmanj tri leta (po zadnji noveli ZTuj - osem let) prebivale na območju Republike Slovenije na podlagi dovoljenja za začasno prebivanje (drugi odstavek 13. člena ZTuj).

15. Določbi prvega odstavka in drugega odstavka 81. člena ne določata, katere določbe ZTuj naj se uporabijo za osebe, ki se znajdejo v položaju, opisanem v drugem odstavku 81. člena. Prav tako ničesar ne določata o izbrisu stalnega prebivališča državljanov SFRJ, ki imajo državljanstvo druge republike, pa imajo prijavljeno stalno prebivališče na ozemlju Republike Slovenije. Izpodbijane določbe popolnoma prezrejo dejstvo, da je večina teh oseb več let stalno prebivala na ozemlju Republike Slovenije. Prav nasprotno pa je v tretjem odstavku 82. člena zakonodajalec stalno prebivanje upošteval pri tujcih, ki so imeli dovoljenje za stalno prebivanje po prejšnjem zveznem Zakonu o gibanju in prebivanju tujcev. Določil je, da dovoljenje za stalno prebivanje velja še naprej, če so imeli ob uveljavitvi ZTuj stalno prebivališče na območju Republike Slovenije. Iz navedenega sledi, da je zakonodajalec določeno okoliščino - stalno prebivališče - upošteval pri osebah, ki so že pred osamosvojitvijo Slovenije bile tujci, da pa tega ni storil pri osebah, ki do osamosvojitve Slovenije niso imele položaja tujca - pri državljanih SFRJ, ki niso imeli slovenskega državljanstva, ampak državljanstvo kakšne druge republike v okviru prejšnje države. Predvsem se postavlja vprašanje, ali se je določba prvega odstavka 16. člena v praksi pravilno razlagala, glede na dejstvo, da je bil ZTuj sprejet v sklopu predpisov, ki so omogočili osamosvojitve Slovenije, in da je v Ustavnem zakonu za izvedbo Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 1/91-I) v 13. členu prijavljeno stalno prebivališče v Republiki Sloveniji bilo tista odločilna okoliščina, na podlagi katere so bili do pridobitve državljanstva po 40. členu ZDRS državljani drugih republik izenačeni v pravicah in dolžnostih z državljani Republike Slovenije.

16. Ustavno sodišče je sprejelo pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 16. člena in drugega odstavka 81. člena ZTuj, da bi ocenilo, ali je izpodbijana zakonska ureditev v skladu z načelom pravne države (2. člen Ustave), ki zahteva, da predpisi uredijo pravna razmerja popolno in v celoti. Nadalje bo Ustavno sodišče presojalo izpodbijani določbi tudi v okviru določbe 14. člena

Ustave. Postavlja se vprašanje, ali z izpodbijanima določbama ni kršeno tudi načelo enakosti, s tem ko pri urejanju ne upošteva pomembne osebne okoliščine - stalnega prebivališča na ozemlju Republike Slovenije.

C.

17. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi 25. in tretjega odstavka 26. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Lovro Šturm ter sodnici in sodniki dr. Miroslava Geč - Korošec, dr. Tone Jerovšek, mag. Matevž Krivic, Franc Testen, dr. Dragica Wedam - Lukić in dr. Boštjan M. Zupančič. Točko 1, 2, 3 in 4 sklepa je sprejelo soglasno, točko 5 pa s šestimi glasovi proti enemu. Proti je glasoval sodnik Jerovšek.

P r e d s e d n i k :
dr. Lovro Šturm

Opomba:

[1] 163. člen ZPIZ določa, da imajo pravico do varstvenega dodatke uživalci, starostne, predčasne, invalidske in družinske pokojnine s stalnim prebivališčem v Republiki Sloveniji.